

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji vládl Herodes, jeho bratr Filip na území Itureje a Trachonitidy a Lyzanius v Abiléně, za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Boží k Janovi, synu Zachariášovu, na poušti. I začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů,“ jak je psáno v knize slov proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky! Každá propast bude zasypána, hory i pahorky budou srovnány; co je křivé, bude přímé, hrbolaté cesty budou rovné; a každý tvor uzří spasení Boží.“ Zástupům, které vycházely, aby se od něho daly pokřtít, Jan říkal: „Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hněvem? Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání, a nezačínajte si říkat: „Náš otec jest Abraham!“ Pravím vám, že Bůh může Abrahamovi stvořit děti z tohoto kamení. Sekera už je na kořeni stromů; a každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřazen a hozen do ohně.“ Zástupy se Jana ptaly: „Co jen máme dělat?“ On jim odpověděl: „Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, a kdo má co k jídlu, udělej také tak.“ Přišli i celníci, aby se dali pokřtít, a ptali se: „Mistře, co máme dělat?“ On jim řekl: „Nevymáhejte víc, než máte nařizováno.“ Tázali se ho i vojáci: „A co máme dělat my?“ Řekl jim: „Nikomu nečiňte násilí, nikoho nevydírejte, spokojte se se svým žoldem.“ Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš. Na to Jan všem řekl: „Já vás křtím vodou. Přichází však někdo silnější než já; nejsem ani hoden, abych rozvázal řemínek jeho obuvi; on vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. Lopata je v jeho ruce, aby pročistil svůj mlat a pšenici shromáždil do své sýpky; ale plevy spálí ohněm neuhasitelným.“ A ještě mnohým jiným způsobem napomínal lid a kázal radostnou zvěst. Luk. 3,1-18

Jsmo připravení na Vánoce? To je otázka, kterou si klademe stále častěji, tak jak se Vánoce blíží. A dnes máme třetí adventní neděli a to už jsou Vánoce skutečně za rohem. Máte už hotovou vánoční výzdobu? Už jste si pořídili vánoční stromek? A co dárky, máte už nakoupeno, čím byste rádi udělali radost svým blízkým? Anebo to necháváte až na poslední chvíli? A poslali jste už vánoční přání? Pokud ne, bylo by dobré je rychle napsat a v týdnu poslat, aby došly ještě před svátky.

Ale advent je období, kdy se máme připravit na Vánoce ještě jinak. Když se připravujeme na návštěvu, uklízíme, připravujeme pohoštění, slušně se oblečeme. A Jan Křtitel se nás ptá: **Jak je to s vašimi přípravami na příchod Mesiáše?** A uvádí čtyři věci, jak se na Ježíšův příchod připravit:

1. Čiňte pokání

Jan začal procházet celé okolí Jordánu a kázal: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít na odpuštění hříchů. Luk. 3,3 Pamatujte na to, že Bůh je svatý a že před ním neobstojí žádný hřích. Čiňte pokání! Bratři a sestry, i my potřebujeme slyšet toto slovo. Potřebujeme si připomenout naši hříšnost. Žijeme dobrý a spořádaný život. Ale stále jsme hříšníci.

My spíš klademe Bohu otázky. Žijeme ve světě, ve kterém se dějí tragické a smutné věci. Každou chvíli ve zprávách slyšíme o teroristických útocích. Před 14 dny jsme slyšeli jednoho bratra z Ukrajiny, který mluvil o tom, jak se jejich země připravuje na válku. Kvůli covidu zemřelo jenom v naší republice 33000 lidí. Proč? Proč se tyto věci dějí? Takové otázky nám přichází na mysl, a zvláště v situaci, kdy my sami nebo někdo náš blízký prožívá něco těžkého. Proč do našeho života přicházejí nemoci? Proč Bůh mlčí? Copak jsme mu lhostejní?

Německý kazatel Wilhelm Busch mluví ve své knize „Ježíš náš úděl“ o tom, že takové otázky ale svědčí o tom, že nám něco důležitého uniká. Jako bychom se účastnili soudního procesu, při kterém se stavíme do role soudce, a na lavici obžalovaných sedí Bůh. A my se ptáme: „Obžalovaný Bože, jak to, že to všechno dopouštíš? Jak to, že mlčíš?“

Ale ve skutečnosti je to obráceně. My nejsme ti, kdo bude klást Bohu otázky. Je to svatý Bůh, kdo je v roli soudce a On se nás bude ptát: Jak jste plnili přikázání, které jsem vám dal? Jak to, že jste žili, jako by mne nebylo? Jak to, že jste žili v hříchu? Obžalovaní jsme my, ne Bůh. My jsme ti, kdo ve svém životě dávají prostor hříchu. My jsme ti, kdo potřebují pokání.

Dcera Billy Grahama se zúčastnila televizní talk-show poté, co ve Spojených státech došlo 11. září 2001 k teroristickým útokům. Moderátorka se jí zeptala: "Jestliže je Bůh dobrý, jak mohl něco takového dopustit?" Anne Grahamová jí odpověděla velice jednoduše: "Věřím, že Bůh je hluboce zarmoucen tím, když vidí něco takového. Ale my jsme roky Bohu říkali, aby odešel z našich škol, z naší vlády, z našeho zaměstnání a z našeho života. A protože Bůh je gentleman, tiše vycouval z našeho osobního a politického života a z našeho veřejného života. Jak můžeme čekat, že nám Bůh bude žehnat a ochránit nás, když ho žádáme, aby nás nechal na pokoji?"

Jan Křtitel kázal, aby činili pokání všichni lidé, bez rozdílu. Týká se to každého z nás. Možná si říkáme, že zdaleka nejsme tak špatní jako někdo jiný, nic až tak hrozného jsme neudělali. Ale pokud jsme upřímní, musíme bez rozdílu vyznat, že je jeden hřích, který máme všichni společný a ze kterého potřebujeme činit pokání: Snaha žít bez Boha, a chodit si po svých vlastních cestách. Je to hřích svévole, který se stále hlásí v našem životě ke slovu.

Nejsme zdaleka tak bezchybní, jak se mnohokrát snažíme přesvědčit sebe a svoje okolí, musíme odložit svoji pýchu, pokořit se před Bohem a vyznat mu svoje hříchy a odvrátit se od nich.

2. Přijmi odpuštění

Pokání je ten první krok. Ale pak je potřeba udělat ještě jeden: Přijmout odpuštění. Jeden psychiatr prohlásil, že pokud by dokázal přesvědčit své pacienty, že jejich hříchy byly odpuštěny, 75% z nich by bylo uzdravených.

Žijeme ve zvláštním světě. Lidé činí pokání z věcí, které neudělali. Omlouvají se za dobu otroctví a kolonialismu, i když s touto dobou sami nemají nic společného. Kanadský premiér se omlouvá za to, že se před 20 lety na školním karnevalu nalíčil jako černoch a dopustil se tak prý rasismu. Ale přesto jim nikdo neodpustí. Mají kaňku, ať již domnělou nebo třeba i skutečnou, ale nikdo jim neodpustí a oni jsou odsouzeni žít s pocitem viny až do konce života.

Boží jednání je ale jiné. Jeremiáš říká, jakým způsobem Bůh zachází s vyznanými hříchy: **Odpustím jim jejich nepravost a jejich hřích už nebudu připomínat. Jer. 31, 34** A Izaiáš říká něco podobného ještě výrazněji: **Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu. Iz. 43,25** Když Bůh odpouští, zapomíná.

Martin Luther zažil jednou ve snu duchovní útok. Satan před ním rozvinul dlouhý svitek, který obsahoval seznam Lutherových hříchů a držel mu ho před očima. Luther četl, a když dočetl až na konec svitku, zeptal: „Je to všechno?“ „Ne“, uslyšel odpověď a ďábel rozvinul druhý svitek. A pak ještě třetí. Ale další už ďábel neměl. „Na něco jsi zapomněl“, zvolal Luther vítězně: **Na každý svitek je třeba napsat: „Krev Ježíše, Božího Syna, nás očisťuje od každého hříchu.“**

Když Ježíš odpouští, naše hříchy zapomíná. Náš problém je ale mnohokrát v tom, že se trápíme nad věcmi, které jsme už vyznali, Bůh nám je odpustil, ale my jsme je sami sobě odpustit nedokázali. A tak je vlečeme s sebou jako kouli na noze. Ale když Bůh odpouští a zapomíná, máme jeho odpuštění přijmout.

Jestliže jsi činil pokání, jestliže jsi vyznal svůj hřích, Bůh ti odpustil a ty jeho odpuštění přijmi.

3. Mysli na druhé

A ti, kteří reagovali na jeho výzvu k pokání, se ptají: „**Co máme dělat?**“ A Jan jim odpovídá: Rozdělte se s těmi, kdo jsou potřební. Buďte spravedliví k druhým. Nikomu neublížte. Společný jmenovatel všeho toho je: Pamatujte, že nejste na světě sami. Neбудьте zaměřeni jenom na sebe. Myslete na druhé. Berte na ně ohled. Přejte jim, aby se jim vedlo dobře.

Bratři a sestry, to není nic, co by nám bylo cizího, určitě na druhé myslíme. Ale potřebujeme si připomínat, že přitom máme být ve vztahu k druhým aktivní. My totiž můžeme snadno sklouznout do postoje, kdy sice přejeme druhým, aby se jim vedlo dobře, ale tím přáním to končí. A ve skutečnosti nám na nich vlastně nijak nezáleží. Máme tendenci být zaměřeni sami na sebe. Cítit vděčnost za to, že nám se vede dobře. I naše modlitby se často točí především kolem našich problémů.

Ale ve chvíli kdy slyšíme o utrpení ve světě a ten převažující pocit, který máme v srdci je vděčnost, že nám se vede dobře, ve chvíli kdy slyšíme o tom, že se někomu rozpadá rodina a nás to vede v první řadě k děkování, že naše rodina je v pořádku, ve chvíli, kdy slyšíme, že je někdo vážně nemocný a nás jako první napadne jak je to fajn, že my jsme zdraví, pak bychom se nad sebou měli vážně zamyslet.

Máme plakat s plačícími, to znamená nést s nimi jejich trápení. Jako Ježíšovi následovníci chceme lidem přinést Ježíše. Přemýšlíme nad tím, jak svědčit lidem kolem nás. Ale možná bychom měli přemýšlet i nad tím, co bychom pro druhé mohli také udělat konkrétně.

Zasáhl mě příběh o tom, jak do nějakého sboru v New Yorku přišla žena z Portorika a stala se křesťankou. Po svém obrácení přišla ke kazateli a řekla: "Chtěla bych pro církev něco dělat." Zeptal se jí, co umí, ale ona si nemohla na nic vzpomenout, neuměla ani pořádně anglicky. Dokázala říct jenom to, že má ráda děti. A tak ji posadili do církevního autobusu, který svážel děti z okolních míst do nedělní školy. Každý týden při jízdě autobusem hledala to nejsmutnější dítě, posadila si ho na klín a šeptala mu slova, která se naučila anglicky: "Mám tě ráda. A Ježíš tě také má rád."

Po čase si všimla malého chlapce. Chlapec nikdy neřekl ani slovo. Každý týden přijížděl autobusem, nechal ji, aby si ho posadila na klín, ale nikdy nic neřekl. A ona mu každý týden při cestě do nedělní školy a pak při cestě domů opakovala: "Mám tě ráda. A Ježíš tě má rád." Ale jednoho dne se k jejímu úžasu malý chlapec otočil a vykřikl: "Já ... já ... já tě mám také rád!" Objal ji okolo krku a dal jí velkou pusu. To se stalo v neděli při cestě zpátky z nedělní školy. O půl sedmé večer ho soused našel mrtvého. Jeho vlastní matka ho ubila k smrti a jeho tělo hodila do kontejneru.

"Miluji tě a Ježíš tě miluje." To byla poslední slova, která ten malý chlapec slyšel, z úst ženy, která nic jiného anglicky neuměla. A díky ní, malý chlapec, který nikdy neslyšel slovo "láska" ve svém domově, zažil a reagoval na Kristovu lásku.

To je třetí věc, která patří k přípravě na příchod Mesiáše: Mysli na druhé a přemýšlej nad tím, jak jim být požehnáním.

4. Očekávej Ježíše

A ještě jednu věc nám Jan připomíná: **Očekávej, že Ježíš přijde.** O lidech, kteří přicházeli k Janovi je řečeno: **Lidé byli plni očekávání a všichni ve svých myslích uvažovali o Janovi, není-li on snad Mesiáš.** Očekávali Mesiáše, věděli, že přijde a přišli se přesvědčit, jestli to není právě Jan. Jejich očekávání bylo naprosto konkrétní. Teď, teď přijde ten zaslíbený Mesiáš. Ten, který obnoví Izrael a ujme se nad ním vlády. Bude soudit spravedlivě a podle práva. Těšili se na to a byli toho plní.

Ale současně byli mezi nimi mnozí, kteří byli přesvědčení, že jim nic nehrozí. Židé věděli o tom, že jsou vyvolený národ. A věřili, že až přijde Mesiáš a nastane doba soudu, pro ně budou platit jiná měřítká, než pro zbytek světa Jsou přece syny Abrahamovými a pro ně soud neplatí. A Jan je varuje a říká: „Nespoléhejte na to, že váš Otec je Abraham.“ Původ, ani příslušnost k církvi, ani žádné zásluhy před Bohem nic neznamenají. Důležitý je postoj srdce.

A tak bratři a sestry, isme v době, kdy víc než kdy jindy si máme připomínat, že máme být plní očekávání na Ježíše. Neztratit citlivost na Boží hlas. Bránit se tomu, upadnout do křesťanské rutiny, kdy se účastníme života sboru, ale přitom nejsme otevření pro Boží jednání s námi. Očekávat, že Bůh s námi chce něco dělat. Že nám chce znovu ukázat svoji lásku, která se projevila, když poslal svého milovaného Syna do tohoto světa. Připravme a otevřeme svoje srdce pro našeho Pána a Krále!

Modlitba: *Pane Ježíši, děkujeme, že jsi přišel do tohoto světa. Přišel jsi jako malé dítě a málokdo byl připravený na setkání s tebou. Jenom pastýři a mudrci z daleké země tě přišli přivítat. Pane, prosíme, dej nám milost, abychom nebyli slepí a hluchí vůči tobě. Chceme být připravení pro Tvůj příchod. Prosíme, dej nám znovu prožít radost z Tvého příchodu, radost z Tvé blízkosti, radost z toho, že Ti smíme patřit.*

Amen.